



کارگران جهان همبسته شوید

گاهنامه

* 19 ژانویه 2010

* 29 دیماه 1388

* شماره 148

کارگران، کجای این جنبش ایستاده‌اند؟

جنبش، جنبش اصلاح‌طلبان است که ما نیش آنها را از همان به قدرت رسیدن خاتمی که با رای ما به قدرت رسید تجربه کرده ایم. آن زمانی که خاتمی رئیس‌جمهور بود و مجلس نیز در دست اصلاح‌طلبان، قراردادهای سفید امضا را تجربه کردیم. قلع و قمع فعالین کارگری را شاهد بودیم و اخراج‌های دسته جمعی، تعدیل‌های گسترده و تصویب و اجرای قانون خروج کارگاه‌های زیر ده نفر از شمول قانون کار را هم شاهد بودیم. اگر این جنبش طرفداران رفسنجانی هستند که ما در اوج قدرت ایشان -در زمان رئیس‌جمهوری او- شاهد تصویب بخشنامه‌های قرارداد موقت بودیم که زندگی طبقه کارگر را به نابودی کشاند و بازخریدهای گسترده و اجباری و تعدیل نیروی ده هزار نفری را تجربه کردیم. مالیات‌های سنگین و دستمزدهای حداقلی و...

طبقه کارگر ایران در این سی سال شاهد همه جور جریان‌ها از لیبرال‌های اول انقلاب گرفته تا اصول‌گرایان ضد کارگر و اصلاح‌طلب‌ها بوده است. در دوره اوج قدرت اصلاح‌طلبان که اداره تشکلهای کارگری و کارفرمایی وزارت کار در دست هوشمند رئیس‌انجمن صنفی روزنامه نگاران بود، این آقایان حتی با انجمن صنفی کارگران نیز که خود آن را در مقابل شورای اسلامی خانه کارگر علم کرده بودند، به واسطه این‌که این تشکل کارگری مستقل بود، آن را نپذیرفتند. کارگر ستیزی این آقایان برای ما کارگران، حال به هر رنگ و لباسی که در بیابند، شناخته شده است. این جنبش با وضعیت فعلی چه آینده ای برای کارگران رقم می‌زند؟

ما می‌گوییم هیچ چیز. در کل مناظره‌های تلویزیونی انتخاباتی، آقای موسوی چند بار از حق و حقوق کارگران صحبت کرد؟ آیا درمورد قراردادهای موقت کار که عامل بدبختی کارگران ایران بوده و هست، سخنی به میان آورد؟ آیا در مورد افزایش حقوق کارگران حرفی زد؟ نباید هم می‌زد! چون ایشان نماینده قشر خود بودند و هستند، نه کارگران. در همان رقابت‌های انتخاباتی، فعالین کارگری در زندان‌های جمهوری اسلامی به خاطر دفاع از خواسته‌های به حق کارگران و ایجاد تشکلهای مستقل کارگری در زندان بودند، آیا ایشان و اصلاح‌طلبان جنبش سبز، تا به حال خواستار آزادی این زندانیان شده اند؟ حتی وقتی در تظاهرات‌های بعد از انتخابات، شعار آزادی زندانیان کارگر داده

دوست دارم شروع نوشته‌ام را با نقل یک گفتگو آغاز کنم که در یک کارگاه کوچک ساعت ناهاری با همکاران خود داشتیم. در اوضاع و احوال بعد از انتخابات و اعتراضات بعد از آن، من در یک کارگاه کوچک با حدود 15 نفر از کارگران آنجا آشنا شدم. در موقع ناهار تلاش می‌کردم که مسائل سیاسی بیرون را بین کارگران به بحث بگذارم. بعد از کشته شدن ندا نظر آنها را در مورد این اعتراضات جویا شدم.

کارگر «الف» - به نظر من نباید نسبت به وضعیت بیرون بی‌تفاوت باشیم و باید در اعتراضات شرکت کنیم.

کارگر «ب» - این اعتراضات برای ما چه چیزی دارد ایا نفعی برای ما دارد یا نه؟ چرا ما باید برویم و کشته شویم.

کارگر «ج» - من می‌ترسم بروم تظاهرات این‌ها بی‌رحم هستند و همه را می‌کشند. اگر برای من اتفاقی بیافتد تکلیف زن و بچه من چه می‌شود؟ چه کسی از آنها مراقبت می‌کند؟

کارگر «دال» - ولی واقعا شجاعت می‌خواهد که جلوی این‌ها بایستی. دهمان گرم! حیف که ما نمی‌توانیم برویم و در تظاهرات شرکت کنیم.

در ادامه این گفتگو و تحلیل‌ها در مورد اینکه روز بروز اوضاع کارگران بدتر می‌شود صحبت کردیم. و بعد از این‌که ساعت نزدیک 1، یعنی پایان وقت ناهار شد، یکی از کارگران گفت بحث سیاسی را تمام کنید. در هر صورت هرکسی که حکومت کند، ما باید با همین وضعیت کار کنیم. شرایط برای ما تغییر نخواهد کرد.

نمی‌خواهم با طرح گفتگویی که در بالا آمد، این نظریات را به کل طبقه کارگر تعمیم دهم. کارگاهی که مثال زدم کارگرانش حتی قراردادی هم نیستند و به شکل پروژه ای کار می‌کنند. یعنی این‌که با شروع پروژه جدید کارفرما آنان را با خبر می‌کند و با شرایطی که خودش تعیین می‌کند، تا اتمام پروژه با آنها کار می‌کند و وقتی پروژه تمام شد با آنها تصفیه حساب می‌کند. این کارگران از ساعت 7 صبح تا 8 شب، حتی روزهای تعطیل و جمعه‌ها نیز کار می‌کنند. نمونه‌های زیاد و بدتری از این کارگران با این شرایط کاری در جامعه ما وجود دارد. در این جنبش نیز بودند کارگرانی که علی‌رغم دشواری کار و امکان بیکاری و دادن هزینه‌های زیاد شرکت داشته‌اند. سوال کارگران از این جنبش اساسی است. این جنبش چه چیزی را برای ما به ارمغان دارد. اگر این

اگر این جنبش به اصلاح‌طلبان، اصول‌گرایان و لیبرال‌ها تعلق خاطر دارد، برای ما چیزی ندارد. چرا که تجربه به ما نشان داده است که همه این گرایشها دشمن قسم خورده طبقه کارگر هستند. ما کارگران اگر در این جنبش شرکت کنیم، به امید نشانه رفتن به قلب نظام سرمایه داری است و با پرچم مستقل خود و مطالبات طبقاتی خود مشارکت کرده و هزینه خواهیم داد. ما کارگران به تمامی شهدای این جنبش درود می‌فرستیم و امید داریم که آرمان این شهدا، دست‌مایه‌ای برای معاملات پنهانی بین کسانی که خود را رهبر این جنبش می‌نامند نشود. آزادی و دموکراسی از نظر کارگران یعنی عاری شدن جامعه از هرگونه تبعیض طبقاتی و مذهبی و... که انسانها بتوانند بدون هیچ‌گونه ارباب و سرکوب و ترس از زندان، از حق آزادی بیان و داشتن یک زندگی انسانی برخوردار باشند. و اطمینان خاطر داریم که این امکان نه از دروازه اصلاح طلبان می‌گذرد و نه از حامیان نظام سرمایه داری که زندان هایشان مملو از فعالین کارگری و سیاسی، بوده و خواهد بود. این جنبش بدون حضور طبقه کارگر و حذف مطالبات کارگران تبدیل به ابزار سهم خواهی جریانات درون حکومتی و در بهترین حالت افتادن در دامان سرمایه‌داری لیبرال خواهد شد.

علیرضا خباز
کمیته هماهنگی برای کمک به تشکل های کارگری

می‌شد، آقایان با بغض و اخم با این شعار برخورد می‌کردند. در این سی سال حکومت اسلامی در ایران این کارگران بودند که در اوج خفقان و استبداد در مقابل اخراج‌ها، تعدیل‌ها، تعطیلی کارخانجات و دستمزدهای عقب افتاده و خواست ایجاد تشکل‌های مستقل کارگری اعتراض اعتصاب و تظاهرات کردند و همین آقایان دستور سرکوب و دستگیری کارگران و فعالین کارگران را صادر می‌کردند. روز 11 اردیبهشت، به شکل علنی تظاهرات ضد دولتی برگزار می‌کردند. همان سالی که آقای مهاجرانی که امروز از خارج بیانیه می‌دهد و خط مشی برای جنبش تعیین می‌کند، در مجلس شورای اسلامی استیضاح می‌شد کارگران از میدان بهارستان تا جلوی مجلس تظاهرات کردند و پشت درهای بسته مجلس سرکوب شدند. 11 اردیبهشت 88 - روز کارگر امسال - کارگران و فعالین کارگری در پارک لاله مراسم علنی روز کارگر را برگزار کردند که حدود 200 نفر با کتک و توهین دستگیر شدند. چرا این آقایان مدافع حقوق بشر از این زندانیان دفاع نکردند؟ واقعیت این است که جنبش سبز باید پا سخگویی سوالات اساسی کارگران باشد. آیا آن آزادی و دموکراسی که نویداش را می‌دهد، در زندگی کارگران تغییری ایجاد خواهد کرد؟ آیا این آزادی که مد نظرشان است، تحمل وجود تشکلات مستقل کارگران را خواهد داشت؟ آیا به لغو هرگونه قرارداد موقت رای مثبت خواهد داد؟ ما می‌گوییم نه!

تشکیل شورای موقت کارگران ذوب آهن اصفهان

دشوار کارگران و نیز آینده مبهم در پیش رو، و درحالی که بحرانهای اقتصادی فشار مضاعف و کمرشکنی به قشر کارگر وارد می‌کنند، ما جمعی از کارگران ذوب آهن بر آن شدیم تا در نخستین گام برای دفاع از حقوق کارگران و انسجام بخشیدن به صفوف پراکنده آنان، تشکیل ((شورای موقت کارگران ذوب آهن اصفهان)) را اعلام نماییم. از آنجا که این شورا در شرایط غیرعلنی تشکیل شده و منتخب آرای کارگران کارخانه نمی‌باشد، لذا عنوان ((شورای موقت)) را برای خود بر می‌گزیند ولی با این حال متعهد می‌گردد که در صورت فراهم شدن شرایط مساعد در اولین فرصت، انتخاباتی آزاد با شرکت تمامی کارگران کارخانه برگزار کند. تا آن زمان شورا به نمایندگی از تمامی کارگران کارخانه، برای دفاع از حقوق آنان خواهد کوشید و تصمیمات خود را از طریق صدور بیانیه به اطلاع آنان خواهد رساند.

شورا خط مشی، دیدگاه‌ها و مواضع خود را به شرح زیر اعلام می‌دارد:

۱- شورا تمامی کارگران را یکسان و برابر می‌داند و بر این باور است که تبعیض‌های پیدا و پنهان میان کارگران رسمی و قرارداد مستقیم و شرکت‌های پیمانکاری را نه کارگران بلکه تصمیم‌گیرندگان جامعه به وجود آورده‌اند و همانان در برابر آن مسئول‌اند. شورا ایجاد تبعیض

• عده‌ای از کارگران مجتمع ذوب آهن اصفهان برای پیگیری حقوق کارگران « شورای موقت » ی تشکیل داده‌اند که به طور غیرعلنی فعالیت خود را آغاز کرده است.

اخبار روز: بنا بر یک گزارش دریافتی، عده‌ای از کارگران مجتمع ذوب آهن اصفهان برای پیگیری حقوق کارگران « شورای موقت » ی تشکیل داده‌اند که به طور غیرعلنی فعالیت خود را آغاز کرده است. این شورای موقت نخستین بیانیه‌ی خود را روز یکشنبه منتشر کرده که گفته می‌شود در سرتاسر کارخانه‌ی ذوب آهن پخش شده است. پیش از این فعالیت‌های مشابهی در برخی از کارخانه‌های بزرگ که تشکیلات کارگری در آن‌جا ممنوع است، نظیر ایران خودرو، آغاز شده بود. متن اطلاعیه‌ی کارگران ذوب آهن تحت عنوان « زندگی بهتر حق کارگر است » را در زیر می‌خوانید:

زندگی بهتر حق کارگر است

کارخانه ذوب آهن اصفهان همواره یکی از بزرگترین مجموعه‌های کارگری ایران بوده و می‌باشد. با این همه و به رغم حرکت‌های کوچک و بزرگ کارگران ذوب آهن برای احقاق حقوق و بهبود شرایط کاری خود، آنان از داشتن هرگونه تشکل کارگری برای دفاع از حقوق و پیگیری مطالبات بحق خود محروم بوده‌اند. اینک با توجه به شرایط

۶- شورا معتقد است خصوصی سازی ذوب آهن ، تاثیراتی مصیبت بار بر زندگی و کار کارگران خواهد گذاشت و تجربه خصوصی سازی در دوران سازندگی و تاثیر آن بر معیشت و شرایط کاری کارگران را گواهی بر این ادعا می داند. تجربه ای که همه ما کارگران هر روزه در ذوب آهن شاهد آن هستیم.

۷- شورا هزینه های میلیاردی و قراردادهای چندصد میلیونی در فوتبال ذوب آهن را ، در وضعیتی که حقوق و پاداش کارگران رسمی با تاخیر پرداخت می شود و حقوق سایر کارگران در زیر خط فقر قرار دارد که آن هم به موقع پرداخت نمی شود، بی عدالتی محض می داند.

۸- شورا هفته نامه داخلی آشکار را تریبونی برای خودستایی مدیران و ادعاهای گزافی مانند تولید و تحویل ریل ملی به شرکت راه آهن می داند که دروغ بودن شان بر همه کارگران آشکار است. شورا خواستار درج گزارش وضعیت پرداخت حقوق کارگران شرکتی و اعتراضات کارگری ، پوشش کامل حوادث منجر به فوت و نقص عضو، اعلام نام کارگرانی که در اثر حوادث کاری جان می سپارند و نیز ارایه آمار ماهانه حوادث کاری در هفته نامه آشکار می باشد.

۹- شورا با توجه به نبود امکان فعالیت علنی ، تمامی کارگران را به تشکیل خودجوش هسته های کارگری در سرتاسر ذوب آهن فرا می خواند و بر این باور است که بدون تشکیل این هسته ها توسط خود کارگران، امکان پیشبرد خواسته های آنان وجود نخواهد داشت. نقش این هسته ها آگاهی بخشی ، ایجاد وحدت و همبستگی میان کارگران و انتخاب افرادی برای رهبری فعالیت های آنان خواهد بود. این هسته ها می توانند بر محور محافل دوستانه ، تفریحات گروهی، صندوق های قرض الحسنه کارگری و ... شکل بگیرند.

دستتان را می فشاریم.

یکشنبه ۲۷ دی ۱۳۸۸ - ۱۷ ژانویه ۲۰۱۰

شورای موقت کارگران ذوب آهن اصفهان - دی ماه ۸۸

میان کارگران را سیاستی در جهت ایجاد تفرقه و تشتت در صفوف آنان ارزیابی می کند.

۲- شورا اعتقاد دارد که اعتصاب حق مسلم کارگران است ، و در شرایطی که بسیاری از کارگران شرکت ها دو تا شش ماه از حقوق خود را دریافت نکرده اند ، اعتصاب را تنها سلاح کارگران می داند. شورا با کارگران شجاع احیا گستران اسپادان، نسوز آذر، اینتارگران حدید، نصیر بنیاد و تمامی کارگرانی که طی این مدت دست به اعتصاب زده اند اعلام همبستگی می کند .

۳- شورا نسبت به تاخیر در پرداخت حقوق و پاداش ماهانه کارگران رسمی و احتمال کاهش یا حذف پاداش ها هشدار می دهد و در صورت چنین اتفاقی ، توسل این کارگران به اعتصاب غذا ، اعتصاب سفید (کم کاری و اخلال در روند تولید) و در نهایت اعتصاب کاری را مجاز و مشروع می داند.

۴- شورا سیاست کارخانه را در کلیه حوادث ایمنی، یعنی سرشکن کردن تمام تقصیرها میان کارگران، به ویژه حوادث منجر به فوت و نقص عضو ، سیاستی ضد انسانی قلمداد می کند و علت عمده حوادث ایمنی را شرایط سخت کاری ، تکنولوژی فرسوده و شتاب و فشار مدیریت بر کارگران برای تولید هر چه بیشتر می داند.

۵- شورا حقوق حداکثر ۴۰۰ هزار تومانی را برای کارگران قرارداد مستقیم و شرکتهای پیمانکاری در شرایطی که طبق آمار رسمی خط فقر یک خانوار شهری ۸۰۰ هزار تومان اعلام شده است را ستمی آشکار به کارگران و خانواده های شان می داند و خواهان برداشته شدن گام به گام تبعیض میان کارگران رسمی و سایر کارگران می باشد.

خطر توقف فعالیت بزرگترین پروژه دولتی به دلیل پرداخت نشدن حقوق کارکنان

بیش از سه ماه است که دستمزد کارکنان و مهندسان خود را پرداخت نکرده اند .همچنین به دلیل پرداخت نشدن مطالبات ۱۰ پیمان کار خرد این پروژه، اکثر این پیمان کاران نیز برای سه تا پنج ماه است که از پرداخت حقوق مهندسین خود عاجز مانده و در شرف ورشکستگی کامل قرار گرفته اند . تعدادی از مهندسین مشاور پروژه ستاره خلیج فارس در گفت و گو با خبرنگار هم میهن اظهار داشتند با توجه به پرداخت نشدن دستمزدهای معوقه، قصد دارند تا از ادامه فعالیت

هم میهن: بزرگترین پروژه دولتی کشور به دلیل پرداخت نشدن حقوق کارکنان در خطر اعتصاب عمومی و توقف فعالیت قرار گرفته است. به گزارش خبرنگار هم میهن، پروژه احداث پالایشگاه ستاره خلیج فارس از سال ۸۶ و با هدف تولید روزانه ۳۵ میلیون لیتر بنزین آغاز شد، اما با گذشت سه سال و در شرایطی که تنها ۱۷ درصد پیشرفت فنی داشته در آستانه توقف قرار گرفته است . بر پایه گزارش های رسیده شرکت های «تهران جنوب» و «بینا»، دو پیمان کار اصلی این پروژه

گرفتن احتمال اعتصاب کارکنان و تنها با نگاهی ساده به سرعت پیشرفت کار دور از ذهن به نظر می رسد .
بنابر پیش بینی های اولیه در زمان آغاز پروژه، سال ۱۳۹۰ به عنوان سال راه اندازی این پالایشگاه در نظر گرفته شده بود .
برخی گزارش ها حاکی از آن است که علت توقف پرداخت دستمزد متخصصین ساخت پالایشگاه ستاره خلیج فارس، تغییر سیاست دولت برای اجرای پروژه های کلان کشوری است .
بر پایه این گزارش ها، به دلیل شرایط ویژه کشور، دولت از سرمایه گذاری در زیرساخت های کلان اقتصادی که تضمین کننده دورنمای کشور است منصرف شده و قصد دارد محدود سرمایه گذاری های خود را بر روی پروژه هایی که بازدهی سریع و کوتاه مدت دارند متمرکز کند .

در همین راستا خبرگزاری ایسنا در تاریخ اول مهر از تشکیل جلسه ای در شرکت پالایش و پخش فرآورده های نفتی خبر داد. به گزارش ایسنا مسوولان پالایش و پخش فرآورده های نفتی درصد هستند که بیشتر توجه خود را به طرح های بهینه سازی و توسعه ظرفیت پالایشگاه های موجود معطوف کنند .

هرچند برخی کارشناسان نفتی مدعی هستند آنچه از جانب مسوولین به عنوان طرح های «بهینه سازی» معرفی می شود، غالباً طرح های «تغییر کاربری» است؛ به این معنا که دولت برای جبران کمبود شدید بنزین تصمیم گرفته است تا از پالایشگاه های موجود خود بخواهد تمامی تمرکز خود را بر روی تولید بنزین بگذازند و تولید دیگر فرآورده های نفتی را متوقف کرده و یا دست کم کاهش دهند

23/10/88

کمیته هماهنگی برای کمک به تشکل های کارگری

خودداری کنند. این متخصصین که اصرار داشتند نام آنها فاش نشود می گویند «طی چند ماه گذشته بارها تلاش کرده ایم تا از مدیران شرکت در مورد وضعیت دستمزدهای خود اطلاع کسب کنیم، با این حال نه تنها هیچ پاسخ مشخصی دریافت نکرده ایم، بلکه حتی کسی حاضر نیست تعهد دهد که این دستمزدها یک روز پرداخت خواهند شد»

پالایشگاه ستاره خلیج فارس، بزرگترین پروژه دولتی کشور است که حتی از آن به عنوان بزرگترین پروژه پالایشگاهی خاور میانه نیز یاد می شود

این پروژه قرار بود با بیش از ۶ میلیارد یورو سرمایه گذاری، کشور را از واردات بنزین بی نیاز سازد. در واقع به پشتوانه ساخت همین پالایشگاه بود که محمود احمدی نژاد مدعی شد به زودی کشور در برابر تحریم های احتمالی بنزین مصون خواهد شد .

با این حال و در شرایطی که اخبار پراکنده، از افزایش روزافزون احتمال تحریم بنزین علیه ایران حکایت دارد، «محمداسماعیل کراچیان»، مدیرعامل شرکت پالایش نفت ستاره خلیج فارس روز شنبه، ۱۲ دی ماه اعلام کرد «احداث این پالایشگاه در بندرعباس ۱۷ درصد پیشرفت فیزیکی داشته و تاکنون ۴۰۷ میلیون یورو تجهیزات خارجی مورد نیاز این پالایشگاه خریداری شده است.

گفتنی است ۶ ماه پیش از اظهارات کراچیان و در تاریخ ۱۰ خرداد ماه امسال، مدیرعامل شرکت پالایش و پخش فرآورده های نفتی ایران مدعی شده بود که این پروژه بیش از ۱۹ درصد پیشرفت داشته است .

به گزارش خبرگزاری شانا، شهنازی همچنین مدعی شده بود این پالایشگاه تا سال ۹۱ راه اندازی خواهد شد؛ امری که بدون در نظر

برگزاری دومین نشست خانواده

زندانیان سیاسی محکوم به اعدام در

سنندج



بنا به گزارش خبرگزاری هرانا تعدادی از خانواده های زندانیان محکوم به اعدام نشست هایی را با موضوع مخالفت با حکم اعدام و درخواست آزادی فرزندان خود آغاز کرده اند.
شماری از خانواده های زندانیان سیاسی محکوم به اعدام با برگزاری نشست هایی ضمن محکوم کردن حکم اعدام در تمامیت آن، به بیان موارد حقوقی نقض شده در پرونده فرزندان خود و نهایتاً درخواست آزادی آنان پرداخته اند.

جلسه اول این نشست روز 23 دیماه در شهر کامیاران و جلسه دوم آن روز پنجشنبه 24 دیماه در شهر سنندج برگزار گردید. در این نشست که به دلیل فضای امنیتی کردستان و تهدید مستمر خانواده ها و فقط

با حضور خانواده های زندانیان برگزار شده بود، مادران و بستگان با آوردن تصاویر فرزندان محکوم به اعدام خود یاد آنان را گرمی داشتند.
خانواده های مورد اشاره در اقدامی نمادین با استفاده از تصاویر زندانیان محکوم به اعدام در سایر نقاط کشور و همچنین تصاویری از جان باختگان وقایع اخیر به اعلام همبستگی و اتحاد با سایر خانواده های زندانیان سیاسی محکوم به اعدام و جان باختگان وقایع اخیر پرداختند.

مادران زندانیان محکوم به اعدام حاضر در نشست تصمیم خود بر تداوم و گسترش فعالیت های خود از اعلام آمادگی برای سفر به تهران جهت پیگیری وضعیت فرزندان خود و همبستگی با سایر زندانیان محکوم به اعدام در اولین زمان ممکن را اعلام کردند.

www.payam.nu

جمعه 25 دی ماه ۱۳۸۸ _ 15 ژانویه 2010